

Za leskem jihočeských krás (část druhá)

Jak už jsem se zmínil v první části tohoto vyprávění, hned po dubnové expedici za jihočeskými vltavíny se sešlo hned několik jedinečností, díky kterým bylo v podstatě už předem jasné, že se do jižních Čech pojede znovu. Moje auto Peugeot 205 mohlo nabrat maximálně 4 osoby; nakonec jsme na nezapomenutelnou výpravu vyrazili jen já s kamarádem Petrem Komárkem, současným vedoucím pardubické hvězdárny.

Mezi ony jedinečnosti patřilo především naprosto skvostné počasí umocněné jasnou jihočeskou oblohou v noci. Rozbrázděné pole v lokalitě Ločenice-Chlum-Nesměň se podle informací od pana Vaclíka stalo po dvou mohutných deštích takřka ideální na hledání a úspěchu navíc nahrál i sváteční termín naší expedice. Vybrali jsme si totiž čtvrtek 8. května jako oslavu květnového osvobození (událo se před 63 lety) a oslavili jsme ho krásným výjezdem do jarem obalené přírody. Petr si na pátek vzal dovolenou, já využil skromného pátečního rozvrhu ve škole k uvolnění se, a tak zcela nic nebránilo k uskutečnění cesty. Vzhledem k cenové vytíženosti za benzín jsme zvolili ubytování pod stanem a táboření na kraji lesíka poblíž Besednice. A nemít to auto, dalo by se to v podstatě chápat jako povedený jarní čundr.

Ve čtvrtek 8. května 2008 jsme za parného dne vyrazili po pravém polední z přelidněných Pardubic přímo na jih. Cesta byla svižná, i když to sluníčko mohlo trochu ubrat na síle. Už před čtvrtou odpoledne jsme se pak octli nedaleko Ledenic, kde jsme se jednoznačně rozhodli navštívit našeho českého patrona, alespoň z dob husitských, Jana Žižky z Trocnova. Přesněji řečeno jeho pomník. A že to byl pořádný pomník. Kousek od Trocnova stojí uprostřed veliké louky ohraněné hlubšími lesy vysoká „pyramida“, na níž náš patron hrdě stojí. Hledí do dále. Snad jej dnešní mládež někdy v budoucnu neponičí.

Náš husitský hrdina, vojevůdce Jan Žižka z Trocnova. Foto: Petr Komárek.

Již o kousek dál od Trocnova se nachází Komařice, ze kterých se bez dlouhých oklik dá dostat na první lokalitu – pole nad vískou Pašinovice. Bohužel tam jsme zhora nic nenalezli. Proto jsme ještě toho samého dne vyrazili do Ločenic a začali hledat na inkriminovaném poli. Široké brázdy však byly pokryty stíny, jež vrhaly jejich výstupky, neboť Slunce již velmi rychle klesalo. Nakonec i tady jsme to za tohoto svátečního dne bezúspěšně opustili a krátce před západem Slunce začali hledat místo na spaní. Nejdřív jsem namířil do malinké vesnice Malče kousek od Besednice, kde za vískou byla krásná louka hned u kraje lesíka a vedla tam auty vyježděná cesta. Jak jsem však po ní jel, minul jsem pár postarších lidí se psem a vousatý pán se na nás nevrle otáčel. Tím bylo jasné, že tudy cesta nevede. Nakonec jsem však našel ještě krásnější místo na přespání. Nedaleko Malče i Besednice na návrší na kraji lesa, odkud se rozkrýval přenádherný výhled na jihozápad. Petr ihned začal fotit, protože Slunce zapadalo přímo za Kletí a já začal mít hlad. Jak se však ukázalo, měli jsme všechno, kromě esusu. To nakonec Petr vyřešil malou nádobkou, která patřila do výbavy k jeho čutoře a jako pokličku jsme použili voňavou kůru z padlého jehličnatého dřeva. Večeře, byť obsahovala nudle pochybných japonských či čínských názvů, byla skutečně lesní ...

Několik momentek z našeho lesního bydliště. Foto: Petr Komárek.

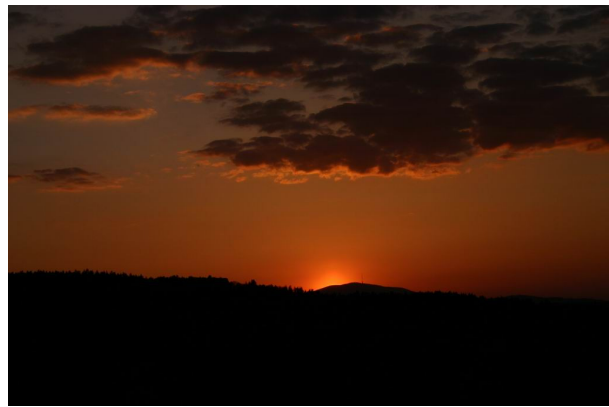
V pátek ráno, 9. května 2008, nás pneumatiky dovezly nejdříve do Besednice. V tamní Jednotě bylo krajně nutné pořídit si opalovací krém, neboť už ze včerejší „odvarné“ situace bylo jasné, že dnešní počasí bude kůži nebezpečné. Jakmile ranní nákup skončil, hupsli jsme do auta a hurá na pole. I když včerejší vyhlídky na objevy byly mizivé, ukázalo se, že zdání často klame. Ranní rosa mírně navlhčila půdu a stoupající Slunce pomalu krátilo stíny. Jakmile se dostal čas přibližně k jedenácté dopolední, začalo zlaté období hledání. Pouhou chůzí podél brázd jsem našel za následující 4 hodiny neuvěřitelných 20 zelených tektitů a i Petr, který to hned zpočátku pro své nemocné oči vzdal, si přišel na své. Jakmile jsem mu vysvětlil svojí taktiku hledání, podařilo se mu vydobýt si malý zelený střípek. Když už jsem i já začínal mít dost a vyhlásil jsem odchod na jídelní pauzu, on téměř doslova zakopl o další vltavín. A jaký (samozřejmě na dnešní poměry)! Krutou pomstou přírody však u nás obou byla, i přes silnou vrstvu opalovacího krému (avšak jen faktoru 8), narudlá a bolestivá kůže. Spokojenost byla veliká a abych ještě využil zbytek světlého dne, namířil jsem to i k pískovně. Samozřejmě na její pozemek se nesmí, ale když jde člo-

věk pozorně okolo, občas může najít v zemi zavrtaný malý vltavín. Při tom nesmělém obcházení se mi podařilo najít další 4. Takže konečné skóre za dnešní den: 24 úlovků!

K večeru jsme se opět vydali na stejné místo k přespání. Tráva tam už byla uhlazená z plochy stanu z předchozí noci a z nedalekého rybníka byl slyšet doslova žabí chorál. Slunce si to opět směřovalo za nejvyšší novohradskou horu a my už jsme věděli, jaký bude program následujícího dne. Už dříve (v říjnu 2007) jsme měli v plánu podobný scénář, ale dobytí Kletě nám zhatilo počasí. To zítřejší je ovšem nadmíru jasné.

Naše úlovky. Petrovy jsou vlevo u mince. Foto: Petr Komárek.

Já skolen dnešním parným Sluncem a hledáním (nahore vlevo); západ Slunce nad Kletí (vpravo nahore); skromný ohýnek pro zahřátí (vlevo). Foto: Petr Komárek.